

s folytatódik a párbeszéd.
Ki vagy? Hová? Igék, irányító nyilak,
felírjuk, felkiáltjuk őket,
a város nevét, a reményt,
a tűzveszélyt, a kétségbeesést.
Az út fölé röpítjük. Önmagunknak,
a többieknek. Úticél? Igen.

Eltalálni ahhoz, ami van.
Sajátmagunkhoz. Hozzájuk. Bejárni
a megvilágosodások és elsötétedések
őserdejét. Élők és halottak között,
térkép, tűz, sátor nélkül
taposni a megértést és a zűrzavart.

Amit bejártunk, a miénk,
mindenkié. Egy arc, egy facsoport
az lesz, *ami*, egy teljes élet árán,
azonosítható.

A látszatok elállják az utat,
nem hátrálnak. Az út,
az út mögöttük folytatódik.

BAKA ISTVÁN

A Jantra hídján

Kozák és lengyel nagyapáktól
származó bolgár és magyar,
május tizenhat, Jantra hídja,
Tirnovó, éjjel egy, vihar.

Villám lobog – országhatárok
népeket torzító hege,
vagy mást jelent – leánymosollyá
lobban el az idők dühe?

Mosollyá hamvad, mosolyoddá,
mely hetedhét századot átjárt,
míg kezéd kezemben Petőfi
sebéből kihúzta a dárdát.

A vihar elvonult, kitisztult
az ég, már csillaggal tele:
népvándorlás korabeli
lószerszám ezüstverete.

Mióta ismerjük mi egymást!
Állunk a Jantra felett.
Tenyeremmé szűkült hazám
hazámmá tágult tenyered.